

Pirmoji knyga

*Vaikai, kurie gimę iš fejų šeimos,
Marškinių ar suknios nedėvės niekados,
Nereikia jiems maisto, nereikia ugnies,
Jie turi stipriausią troškimą širdies:
Vien auksas vis skamba kišenėse jų
Ir tuokias sulaukę vos septynerių.
O fejų vaikelis kiekvienas ten gali
Laikyti ponius du ir dešimt avelių;
Jų nuosavas būstas tvirtai pastatytas –
Akmuo ant akmens, saulėj žėrinčios plytos;
Jie vyšniose dūksta ir laksto kartu –
Norėčiau ir aš būti fejų vaiku.*

Robertas Greivzas (*Robert Graves*)
„Norėčiau ir aš būti fejų vaiku“
Vertė *Vainius Bakas*

PROLOGAS

Vieną tykią sekmadienio popietę medžiais apaugusioje alėjoje priešais namą stoviniavo vyras ilgu tamsiu paltu. Neatvažiavo jis nei savo automobiliu, nei taksi. Niekas iš kaimynų nematė, kad būtų atėjęs gatve. Jis tiesiog atsirado, tarsi išniro iš pavėnės.

Vyras prisiartino prie durų ir kilstelėjo kumštį pabelsti.

Tuo metu svetainėje Džudė sėdėdama ant kilimo valgė mikrobangų krosnelėje pašildytus ir dėl to drėgnus žuvų pirštelius, vis pamirkydama juos į kečupo košelę. Ant sofos, susisukusi į antklodę, įsikišusi nykštį į ką tik valgytais vaisiais išterliotą burną, snaudė jos dvynė sesuo Tarina. O kitame sofos gale, priešais televizoriaus ekraną, buvo įsitaisiusi jūdvių vyresnioji sesuo Vivjena ir šurpiu dvigubų vyzdžių žvilgsniu stebėjo nuo katino bėgančią animacinio filmuko pelę. Kai jau atrodė, kad pelė tuoj bus suėsta, mergaitė nusijuokė.

Vivė skyrėsi nuo kitų vyresnių mergaičių, tačiau septynmetės Džudė ir Tarina buvo identiškos dvynės vienodais tankiais pasišiaušusiais rudais plaukais, širdelės formos veidais ir taip pat skyrėsi nuo kitų. Vivės akys ir šiek tiek plaukuoti ausų galiukai Džudei neatrodė nė kiek keistesni nei buvimas veidrodiniu kito žmogaus atspindžiu.

Ir kai kartkartėmis Džudė pastebėdavo, jog kaimynų vaikai vengia Vivės ar kaip jų tėvai susirūpinę šnibždas apie jos sesę, nelabai kreipdavo į tai dėmesio. Suaugusieji visuomet nerimauja, visuomet šnibždas.

Tarina nusiziovavo, išsitiesė ir padėjo galvą Vivei ant kelių.

Lauke švietė saulė, kepino įvažų asfaltą. Girdėjosi vejapjovių burzgimas, kiemo baseinuose besiturškiantys vaikai. Tėtis buvo ūkiniame pastate įrengtoje kalvėje. Mama virtuvėje gamino mėsainius. Viskas įprasta. Viskas gerai.

Pasigirdus beldimui Džudė pašoko atidaryti durų. Manė, ten bus viena mergaičių, gyvenančių kitoje gatvės pusėje, atėjusių pakviesti ją pažaisti vaizdo žaidimų ar paplaukioti po vakarienės.

Ant kilimėlio prie durų stovėjo aukštas vyras ir iš viršaus žvelgė į ją. Nors buvo karšta, vilkėjo rudą odinį apsiaustą. Batai buvo kaustyti sidabru ir dusliai sužvangėjo jam žengiant per slenkstį. Džudė pakėlė akis į jo tamsų veidą ir krūptelėjo.

– Mama! – sušuko ji. – Maaama! Kažkas atėjo.

Iš virtuvės, šluostydamosi šlapias rankas į džinsus, pasirodė mama. Pamačiusi vyrą ji išblyško.

– Eik į savo kambarį, – baimingu balsu paliepė ji. – *Tuoj pat!*

– Kieno čia vaikas? – rodydamas į Džudę paklausė vyras. Jis kalbėjo su keistu akcentu. – Tavo? Jo?

– Niekieno, – mama nė nepažvelgė į Džudę. – Ji niekieno vaikas.

Netiesa. Džudė ir Tarina buvo labai panašios į tėtį. Visi taip sakė. Džudė žengė kelis žingsnius laiptų link, bet nenorėjo likti viena savo kambaryje. „Vivė, – pagalvojo Džudė. – Vivė žinos, kas tas aukštasis vyras. Vivė žinos, ką daryti.“

Tačiau Džudė nepajėgė nė pajudėti.

– Mačiau daug neįmanomų dalykų, – tarė vyras. – Mačiau, kaip atsirado gilė dar prieš ažuolą. Mačiau žiežirbą, nors nebuvo ugnies. Tačiau to dar nėra tekę matyti – gyvos numirėlės. Vaiko, gimusio iš niekur.

Regis, mama nerado tinkamų žodžių. Nuo įtampos ji virpėjo. Džudei labai norėjosi paimti jos ranką ir suspausti, tačiau nedrįso.

– Nepatikėjau Balekinu, kai šis pasakė, jog čia tave rasiu, – jau švelniau tarė vyras. – Žemiškos moters ir jos negimusio kūdikio kaulai mano dvaro degėsiuose atrodė įtikinamai. Ar bent įsivaizduoji, ką reiškia grįžus iš mūšio sužinoti, kad tavo žmona negyva, taip pat ir tavo vienintelis palikuonis? Sužinoti, kad tavo gyvenimas virto pelenais?

Mama papurtė galvą, tačiau ne atsakydama jam, o tarsi norėdama nusipurtyti jo žodžius.

Jis žengė žingsnį artyn, o ji žengtelėjo ataturpsta. kažkas buvo negerai aukštojo vyro kojai. Žengė jos nelenkdamas, lyg būtų skaudėjusi. Prieškambaryje šviesa buvo kitokia ir Džudė pastebėjo keistai žalsvą vyro odos atspalvį, o apatiniai dantys atrodė pernelyg dideli jo burnai.

Mergaitė atkreipė dėmesį, kad jo akys panašios į Vivės.

– Niekad nebūčiau buvusi laiminga su tavimi, – pasakė mama. – Tavo pasaulis netinkamas tokiems žmonėms kaip aš.

Aukštasis vyras įdėmiai pažvelgė į ją.

– Tu davei priesaiką, – galiausiai tarė jis.

Mama kilstelėjo smakrą.

– O paskui jos išsižadėjau.

Vyras žvilgtelėjo į Džudę ir jo veidas tapo rūstus.

– Ko vertas mirtingos žmonos pažadas? Atsakymą veikiausiai jau žinai.

Mama atsigręžė. Ir Džudė tą pačią akimirką nėrė į svetainę.

Tarina tebemiegojo. Televizorius buvo įjungtas. Vivjena pažvelgė pusiau primerktomis katiniškomis akimis.

– Kas atėjo? – paklausė ji. – Girdėjau ginčijantis.

– Kažkoks baisus vyras, – atsakė Džudė vos atgaudama kvapą, nors bėgti nebėgo. Širdis daužėsi krūtinėje. – Mums liepė eiti aukštyn.

Visai nesvarbu, kad mama tik *jai* liepė lipti aukštyn. Ji tikrai neis viena. Atsidususi Vivė pakilo nuo sofos ir žadindama papurtė Tariną. Apsimiegėjusi Džudės sesuo dvynė nusekė paskui jas į koridorių.

Joms sliūkinant prie kilimu išklotų laiptų, Džudė pamatė iš kiemo ateinantį tėtį. Rankose jis nešėsi kirvį, tiksliai nukaltą kopiją to, kurį tyrinėjo Islandijos muziejuje. Matyti tėtį su kirviu nebuvo keista. Jis su draugais labai domėjosi senoviniais ginklais, jie ilgai šnekėdavosi apie „materialų kultūros paveldą“ ir piešdavo įsivaizduojamų ginklų eskizus. Kaip keistai jis laikė tą ginklą, lyg ruoštuši...

Tėvas sviedė kirvį į aukštąjį vyrą.

Jis niekad nekeldavo rankos, kad paauklėtų Džudę ar jos seseris, net ir tada, kai jos rimtai prisidirbdavo. Jis nieko nenuškriaustų. Tiesiog negalėtų.

Ir vis dėlto. Vis dėlto.

Kirvis praskriejo pro aukštąjį vyrą ir įsmigo į puošnią medinę durų staktą.

Tarina keistai cyptelėjo ir delnais užsidengė burną.

Aukštasis vyras iš po odinio apsiausto išsitraukė ginklą. *Kalaviją*, tokį kaip iš pasakų knygos. Tėtis puolė traukti kirvio iš durų staktos, o vyras kaip tik tuo metu kalaviju smeigė tėčiui į pilvą ir jį kilstelėjo. Pasigirdo tarsi lūžtančių pagalių garsas ir gyvuliška dejonė. Tėtis pargriuvo ant koridoriaus kilimo, to paties, dėl kurio mama bardavosi, jei mergaitės pripėduodavo purvo.

Kilimas nusidažė raudonai.

Mama klykė. Džudė klykė. Tarina ir Vivė klykė. Klykė visi, išskyrus aukštąjį vyrą.

– Ateik čia, – tarė žiūrėdamas tiesiai į Vivę.

– T... tu pabaisa, – suriko motina traukdama į virtuvę. – Jis negyvas!

– Nebėk nuo manęs, – įsakė jai vyras. – Po visko, ką man padarei. Jei vėl bėgsi, pažadu, aš...

Tačiau mama leidosi į kojas. Kai jau buvo bepusukanti už kampo, jo ginklas susmigo jai į nugarą. Ji griuvo ant linoleumo, rankomis nubraukdama nuo šaldytuvo magnetukus.

Ore pasklido stiprus kraujo kvapas, panašus į šlapio, karšto metalo tvaiką. Kaip tų šveistukų, kuriais mama gramdydavo labai prikepusią keptuvę.

Džudė puolė prie vyro, ėmė daužyti kumščiais jam į krūtinę, spardyti į kojas. Jai net nebuvo baisu. Tarsi išvis nieko nejautė.

Vyras nekreipė dėmesio į Džudę. Kurį laiką jis tiesiog stovėjo, lyg pats negalėtų patikėti tuo, ką padarė. Tarsi būtų norėjęs

atsukti laiką keliomis minutėmis atgal. Paskui priklaupė ant vieno kelio ir stipriai suėmė Džudę už pečių. Prispaudė rankas jai prie šonų, kad nebegalėtų jo trankyti, tačiau nė nepažvelgė į ją.

Jo žvilgsnis buvo nukreiptas į Vivjeną.

– Buvai iš manęs pavogta, – kreipėsi į ją. – Turėjau atvykti, kad sugrąžinčiau tave į tikruosius namus, į Elfheimą kalvos papėdėje. Ten tu būsi nepaprastai turtinga. Ten tu būsi tarp savų.

– Ne, – atkirto Vivė rimtu balseliu. – Niekur su tavimi nevažiuosiu.

– Aš tavo tėvas, – pakeltu, šaižiu lyg rimbo kirtis balsu tarė jis. – Esi mano įpėdinė, mano kraujas ir paklusi man ir dabar, ir visada.

Vivė nepajudėjo, tik stipriai sukando dantis.

– Tu jai ne tėvas! – suriko Džudė vyrui. Nors juodu su Vive turėjo vienodas akis, Džudė nenorėjo tuo tikėti.

Jis stipriau spustelėjo jai pečius ir ji tyliai cyptelėjo, bet žvilgsnis liko maištingas. Buvo laimėjusi daugybę žvilgsnių kovų.

Vyras pirmas nukreipė akis, pasisuko į klūpančią ir raudančią Tariną, purtančią mamą, lyg mėgintų ją prižadinti. Mama nejudėjo. Mama ir tėtis buvo negyvi. Jie jau niekada nebejudės.

– Nekenčiu tavęs, – įtūžusi, o tai pradžiugino Džudę, pareiškė Vivė aukštajam vyrui. – Amžinai tavęs nekęsiu. Prisiekiu.

Akmeninis vyro veidas nepasikeitė.

– Vis tiek keliausi su manimi. Suruošk šias mažas žmogystas. Neprikrauk daug. Išjosime dar prieš sutemstant.

Vivjena kilstelėjo smakrą.

– Palik jas ramybėj. Jei jau taip reikia, pasiimk mane, o ne jas.

Jis pažvelgė į Vivę ir prunkstelėjo.

– Ginsi savo seses nuo manęs? Tada pasakyk, kur jas padėsi? Vivė neatsakė. Jos neturėjo senelių, jokių giminaičių. Bent jau nežinojo tokių esant.

Jis vėl pažvelgė į Džudę, paleido jos pečius ir atsistojo.

– Jos mano žmonos palikuonės, todėl aš už jas atsakingas. Gal esu žiaurus, pabaisa ir žudikas, tačiau atsakomybės nevengiu. Nevengsi ir tu kaip vyriausia sesuo.

Prabėgus daugeliui metų Džudė mintyse stengėsi atkurti, kas nutiko, bet niekaip neprisiminė tos dalies, kaip jos susikrovė daiktus. Turbūt dėl patirto šoko ta valanda visiškai išsitrinė iš atminties. Matyt, Vivė kažkaip surado krepšių, prikrovė į juos sesių mėgstamiausių knygučių su paveikslėliais, žaislų, taip pat fotografijų, pižamų, švarkų ir marškinių.

O gal Džudė susidėjo savo daiktus pati? Ji visiškai neprisiminė.

Negalėjo nė įsivaizduoti, kaip jos tai padarė, nes laiptų apačioje tuo metu gulėjo jų tėvų kūnai. Negalėjo įsivaizduoti, kaip tuo metu jautėsi, o metams bėgant negalėjo prisiversti vėl to pajusti. Ilgainiui siaubas, patirtas per nužudymą, menko. Tos dienos prisiminimai blėso.

Išėję į lauką pievelėje pamatė žolę rupšnojantį juodą žirgą. Jo akys buvo didelės ir švelnios. Džudė troško apsiivyti rankomis jam kaklą ir įsikniaubti šlapiais skruostais į šilkinis karčius. Bet negalėjo, nes aukštasis vyras permetė ją, paskui ir Tariną per balną tarsi kokius nešulius, o ne vaikus. Vivę pasodino už savęs.

– Laikykitės, – paliepė jis.

Džudė su seserimis praašarojo visą kelią iki pat Fėjų šalies.